

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **S. V. a E. a. s., so sídlom K.**, IČO: X., právne zastúpený JUDr. S. M., advokátom, R., proti žalovanému: **O. P. so sídlom M.P.** IČO: X., právne zastúpený JUDr. M. Z., advokátom, H. v **konaní o zaplatenie 38 372,49 Eur s príslušenstvom**, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 13. mája 2010, č. k. 4Cob/18/2010-271, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovaného **o d m i e t a .**

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 506,78 Eur náhrady trov dovolacieho konania na účet jeho právneho zástupcu.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd v Poprade rozsudkom zo dňa 11. 02. 2010 č. k. 16 Cb 159/2009-235 žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi 38 372,49 Eur s 10% p. a. úrokom z omeškania od 15. 01. 2009 do zaplatenia a trovy konania vo výške 5 472,17 Eur na účet jeho právneho zástupcu.

Z vykonaného dokazovania súd prvého stupňa mal preukázané, že žalobca a žalovaný uzavreli dňa 27. 09. 2002 zmluvu o dielo súvisiacu so servisom výťahov, kde v Čl. 4. bola určená paušálna cena na jednu stanicu pri plnení služby údržby a servisu (70,80 Sk za jednu výťahovú stanicu). Zmluva bola uzavretá na dobu určitú s tým, že automaticky sa predlžovala o rovnaké obdobie, ak nebola vypovedaná najneskôr 3 mesiace pred uplynutím doby jedného roka. Zmluva nadobudla účinnosť 01. 10. 2002. Okresný súd Poprad v rozsudku č. k. 16Cb 119/2003-121 rozhodol, že vypovedanie zmluvy zo dňa 23. 06. 2003 je neplatné. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 26. 07. 2008. Medzi účastníkmi sa uskutočnilo konanie dňa 25. 09. 2008, na ktorom mal žalovaný upozorniť žalobcu, že v dôsledku zmeny

právnej úpravy nemôže plniť svoje povinnosti zo zmluvy o dielo. Listom zo 04. 11. 2008 žalobca oznamoval žalovanému, že je pripravený vykonávať údržbu, servis a odborné a medziobdobné prehliadky podľa uzavretej zmluvy za dohodnutých podmienok. Žalobca následne vyúčtoval fakturácie - odmeny, ktoré žalovaný listom z 13. 01. 2009 vrátil s tým, že akceptuje rozhodnutie súdu, ale zmluvu z roku 2002 už nemôže realizovať v takom rozsahu, ako bolo pôvodne dohodnuté, pretože došlo k zmene a spoločenstvo vlastníkov bytov si nachádza iných dodávateľov na servis výťahov. Preto žalovaný nemôže plniť záväzok zo zmluvy v plnom rozsahu a do 90 dní oznámi, v akom rozsahu bude môcť realizovať zmluvu o dielo.

Súd prvého stupňa konštatoval, že nemožnosť plnenia by nastala podľa právneho predpisu vtedy, ak zákon bude zakazovať určité chovanie, na ktoré je účastník zmluvy zaviazaný. Súd bol toho názoru, že právna úprava § 8b zákona č. 182/1993 Zb. nezakazuje žalovanému správanie dohodnuté v zmluve. Žalovaný navyše predložil dôkazy o priebehu schôdze vlastníkov bytov v mesiacoch november 2008 - marec 2009, kde si vlastníci bytov na schôdzach zvolili nového správcu na výťahy spoločnosť E. Ale práve žalovaný ako správca mal informovať vlastníkov bytov o výsledku súdneho konania 16 Cb/119/2003 a upozorniť na možné dôsledky z prípadného neplnenia zmluvy. Zmluvný vzťah nezanikol zo zákona podľa § 352 ods. 2 Obchodného zákonníka pre nemožnosť plnenia, resp. zakázané chovanie, pričom zmluvný vzťah nebol vypovedaný platne, zmluva trvá naďalej a žalovaný musí zaplatiť cenu dohodnutú ako paušálnu odmenu bez ohľadu na to, či žalobca vykonával alebo nevykonával žiadnu činnosť za rozhodné obdobie. Z toho dôvodu súd nároku žalobcu vyhovel a zaviazal žalovaného aj na platenie 10% ročného úroku z omeškania od 15. 01. 2009 do zaplatenia. O platení úroku z omeškania súd rozhodol podľa § 365 v spojení s § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka v znení platnom do 01. 02. 2004, keď dlžník v prípade omeškania s plnením svojho peňažného záväzku je povinný platiť, pokiaľ nie je dohodnutá sadzba úroku z omeškania, úrok z omeškania o 1% vyššie než je dohodnutá úroková sadzba určená podľa § 502 Obchodného zákonníka. V tomto prípade bude platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v sídle dlžníka v čase uzavretia zmluvy (§ 502 ods. 1 Obchodného zákonníka), pričom priemerná úročná sadzba peňažných ústavov na poskytované úvery v roku 2002 sa pohybovala od 11,5% ročne. Požadovaný úrok z omeškania 10% ročne je v súlade so zákonom. O trovách konania účastníkov bolo rozhodnuté podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p.

Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Prešove ako súd odvolací rozsudkom č. k. 4 Cob 18/2010-271 z 13. 05. 2010 napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil.

Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že ani v odvolacom konaní žalovaný nedoložil žiaden doklad o tom, že pôvodná zmluva o dielo na komplexnú údržbu, servis výťahov bola platne a účinne vypovedaná, žalovaný dal jedinú výpoveď z uzavretej zmluvy o dielo č. 777/02/Sch, o ktorej Okresný súd Poprad rozhodol, že výpoveď z 23. 06. 2003 je neplatná. Keď zmluva o dielo nezanikla zo zákona, ako tvrdí žalovaný, prijatím novely zákona č. 182/1993 Zb., a nedošlo ani k platnému vypovedaniu zmluvy tak, ako to má na mysli Čl. 2 bod 2.1 zmluvy o dielo, zmluvný vzťah účastníkov trval minimálne do 31. 12. 2008. Keď zmluvný vzťah trval v rozhodnom období od 27. 07. do decembra 2008, žalovanému vznikla povinnosť platiť dohodnutú odmenu 70,80 Sk za jednu stanicu a mesiac (výťahy), aj keď v rozhodnom období žalobca nevykonával žiadne komplexné údržby a servis výťahov pre žalovaného. Ak sa žalovaný odvolával na vôľu vlastníkov bytov, že títo chceli zabezpečiť servis výťahov iným subjektom, a táto vôľa pre správcovskú spoločnosť je rozhodujúca, tak konkrétne zisťovanie vôle vlastníkov bytov ohľadom zabezpečovania údržby a servisu výťahov uskutočnil žalovaný až po tom, čo bolo právoplatne rozhodnuté o neplatnosti výpovede zmluvy č. 777/02/Sch, o čom rozhodoval Okresný súd Poprad vo veci 16Cb 119/2003, kde právoplatne bolo rozhodnuté, že výpoveď z 23. 06. 2003 je neplatná. Ak žalovaný v liste z 13. 01. 2009 oznamoval, že nie je možné pokračovať v zmluvnom vzťahu v dôsledku zmeny právnej úpravy, týkajúcej sa zákona č. 182/1993 Zb., ako aj prechode správy bytových domov pod iného správcu, tak v tomto oznámení je, že do 90 dní oznámi, v akom rozsahu zmluva o dielo č. 777/02/Sch bude môcť sa ďalej realizovať s tým, aby žalobca oznámil, či vo zvyšku trvá na plnení zmluvy. Dátumom 13. 01. 2009 nevedel ešte žalovaný presne špecifikovať, koľko výťahov má naďalej v správe, resp. koľko mal v správe do konca roku 2008, preto sú pochybné odvolávky žalovaného na novelu zákona o bytoch a povinnosť žalovaného ako správcovskej spoločnosti riadiť sa vôľou vlastníkov bytov, keď konkrétne výsledky vôle vlastníkov bytov nevedel žalovaný prezentovať do 13. 01. 2009. Ani na odvolacom konaní žalovaný nedoložil dôkaz, koľko výťahov mal v správe k 01. 10. 2008, resp. 13. 01. 2009.

Pokiaľ žalovaný tvrdil, že sa záväzok zo zmluvy stal nesplniteľným, pretože právne predpisy, ktoré boli vydané po uzavretí zmluvy, dlžníkovi zakazujú správanie, na ktoré bol

zaviazaný, alebo vyžadujú úradné povolenie, ktoré nebolo dlžníkovi udelené, tak novela zákona o vlastníctve bytov nedávala žiadne obmedzenia pre žalovaného, pre ktoré by záväzok nemohol plniť. Odvolací súd konštatoval, že u žalovaného nevznikli skutočnosti odôvodňujúce dodatočné nemožnosti plnenia podľa § 352 ods. 2 Obchodného zákonníka. Ust. § 356 ods. 1 Obchodného zákonníka dáva možnosť odstúpiť od zmluvy, ak po uzavretí zmluvy sa zmarí základný účel, ktorý bol v nej výslovne vyjadrený v dôsledku podstatných zmien okolností, za ktorých bola zmluva uzavretá a ani z týchto okolností žalovaný od zmluvy neodstúpil. Zmluvný vzťah účastníkov trval do konca roka 2008. Nakoniec žalované družstvo neumožnilo žalobcovi vykonávať dohodnutú činnosť zo zmluvy o dielo aj s odkazom na vtedy vedený spor o neplatnosť výpovede. Žalobca môže požadovať platenie ceny 70,80 Sk ako paušálnu náhradu za jednu výťahovú stanicu za jeden mesiac.

Vzhľadom na vyššie uvedené krajský súd potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne, pretože žalobcovi vzniklo právo na zaplatenie dohodnutej ceny podľa Čl. 4 bodu 4.1 zmluvy o dielo za jednu stanicu za jeden mesiac v počte dojednaných 277 výťahových staníc. Žalovaný nepreukázal, o koľko sa znížil počet výťahov v jeho správe do konca roka 2008. Keďže žalovaný bol v omeškaní s plnením svojho peňažného záväzku, je povinný platiť úroky z omeškania tak, ako rozhodol súd prvého stupňa. Medzi účastníkmi nebola dohodnutá konkrétna výška úroku z omeškania, preto povinnosť platiť úrok z omeškania vyplýva z § 369 ods. 1 v spojení s § 521 Obchodného zákonníka. Uplatnený úrok z omeškania zodpovedá priemerným úročným sadzbám peňažných ústavov v rozhodnom období vzniku zmluvného vzťahu tak, ako to stanovil okresný súd.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie v zákonnej lehote z dôvodu, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci podľa ustanovenia § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., a že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.

Dovolateľ má za to, že odvolací súd nesprávne právne posúdil procesnú otázku, ktorú žalovaný vytýkal súdu prvého stupňa, a to, že súd prvého stupňa sa nevysporiadal zo zmenou navrhovateľa v rámci uplatňovaného nároku, ak v podanom návrhu žiadal o zaplatenie žalovanej sumy z titulu paušálnej odmeny, avšak následne svoj právny titul, od ktorého odvodzoval svoj nárok už dňa 10. 11. 2009, zmenil a uviedol, že zaplatenie požaduje z titulu

ušlého zisku. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1MObdo V 19/2007, podľa ktorého za zmenu žaloby totiž treba považovať aj procesný úkon, ktorým žalobca, hoci požaduje rovnaké plnenie, tak následne činí na základe iných skutočností, než tých, ktoré uviedol v žalobe. Preto bolo povinnosťou súdu sa s touto zmenou žaloby vypořiadat' v zmysle § 95 ods. 2 O. s. p.

Dovolateľ zdôraznil, že v konaní žalobca viackrát uviedol, že si zaplatenie žalovanej sumy uplatňuje z titulu ušlého zisku, teda náhrady škody ako dôsledku porušenia právnej povinnosti. Následne žalobca uviedol, že si uplatňuje právo buď na paušálnu odmenu alebo ušlý zisk pre nesplnenie záväzku zo strany žalovaného družstva. Žalovaný doteraz nevie, akým spôsobom si súd prvého stupňa a ani odvolací súd vyložil zmluvu o dielo a jednotlivé práva a povinnosti zmluvných. Z tohto konkrétneho právneho úkonu súd vyvodzoval určité práva a povinnosti, pričom pritom aplikoval ustanovenie § 536 ods. 1 Obchodného zákonníka. Ide o kogentné ustanovenie, ktoré ukladá povinnosť zaplatiť cenu, ak zhotoviteľ vykonáva určité činnosti. Čo sa v danom prípade nestalo, preto ako súd prvého stupňa a tiež odvolací súd konštatujú, že zo strany žalovaného bolo žalobcovi bránené vykonávať činnosti (čo podľa názoru dovolateľa môže v prípade preukázania všetkých obligatórnych podmienok zakladať zodpovednostný vzťah), vec nesprávne právne posúdili a žalobcovi nárok na náhradu paušálnej odmeny nevznikol. V rámci zodpovednosti za škodu však súd nevykonal žiadne dokazovanie na preukázanie škody.

Zo strany odvolacieho súdu ide podľa názoru dovolateľa o nesprávne právne posúdenie, nakoľko odvolací súd zo zmluvy o dielo vyvodzuje pre žalovaného povinnosť uhradiť paušálnu odmenu, aj keď nič žalobca nevykoná, čo však zo samotnej zmluvy nevyplýva, nakoľko v dodatku č. 1 predmetnej zmluvy sú uvedené činnosti, ktoré je povinný pravidelne vykonávať za paušálnu odmenu. Teda nárok na paušálnu odmenu by žalobcovi vznikol, aby vykonal činnosti, ktoré sú uvedené v prílohe č. 1 zmluvy o dielo. Ak tvrdí, že tieto nevykonal, právo na úhradu paušálnej odmeny mu nevzniklo.

Podľa dovolateľa z odôvodnenia odvolacieho súdu nie je zrejmé, ako súd dospel k tomu záveru, že žalobca má nárok na paušálnu odmenu bez ohľadu na to, či na konkrétnej stanici vykonával žalobca paušálne služby alebo nie. Takéto nedostatočné zdôvodnenie nároku žalobcu považuje dovolateľ za závažný nedostatok, ktorý bráni zhodnotiť správnosť

právneho posúdenia veci, čo v konečnom dôsledku je ďalším dovolacím dôvodom podľa ustanovenia § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. Podľa ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p. rozhodnutia súdov musia byť vždy dostatočne odôvodnené tak, aby presvedčivosť rozhodnutia bola jeho dominantným prvkom. Odôvodnenie odvolacieho súdu trpí nedostatkom riadneho a preskúmateľného odôvodnenia. Z obsahu a znenia zmluvy o dielo je zrejماً spojitosť medzi dohodnutou paušálnou odmenou za práce vykonávané podľa prílohy č. 1. Tieto však žalobca nevykonával. Z tohto pohľadu má dovolateľ za to, že odvolací súd a rovnako aj súd prvého stupňa nesprávne aplikoval ustanovenia § 536 ods. 1 Obchodného zákonníka, nakoľko v danom prípade žalovaný nemal povinnosť uhradiť paušálnu odmenu. Ak teda súd takto posúdil právne vec, išlo o nesprávne právne posúdenie, ktoré sa premietlo do samotného výroku odvolacieho súdu.

Rovnako je dovolateľ toho názoru, že odvolací súd nesprávne vec právne posúdil, ak v tomto prípade uviedol, že právne posúdenie veci je výlučne vecou súdu, že v prípade zmeny rozhodujúcich skutočností uvedených v žalobe a skutočností, ktoré sú uvádzané v rámci dokazovania na pojednávaní, nie je potrebné sa s touto situáciou vysporiadať. Samotný žalobca nevie, z akého skutkového základu požaduje plnenie, či z dôvodu paušálnej odmeny alebo náhrady škody. Pre istotu uviedol obe, čím však týmto postupom je pozícia žalovaného sťažená. Súd na ňu musí reagovať a procesne sa s ňou vysporiadať o to viac, ak k ušlému zisku ako nároku na náhradu škody nebolo vykonané žiadne dokazovanie.

Na základe vyššie uvedených skutočností dovolateľ navrhuje, by rozsudok odvolacieho súdu a tiež súdu prvého stupňa zrušil.

Žalobca vo svojom vyjadrení k podanému dovolaniu uviedol, že odvolací súd rozhodol správne, vysporiadal sa s procesnými otázkami a vec správne právne posúdil. Pokiaľ ide o námietku žalovaného na nevysporiadanie sa s procesnou otázkou, keď podľa jeho názoru žalobca zmenil právny titul uplatňovaného nároku a súd o tom nerozhodol samostatným rozhodnutím, žalobca tvrdí, že obidva súdy konali správne. V zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov podľa ust. § 132 O. s. p. súdy hodnotili dôkazy podľa svojej úvahy, každý dôkaz jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti, žalobcom uvádzané skutočnosti v priebehu konania považovali za doplnenie skutočností, odôvodňujúcich uplatnený nárok, a preto správne nepovažovali za potrebné o tomto rozhodnúť samostatným rozhodnutím

a na základe toho nárok žalobcu správne podriadili príslušnému hmotnoprávnemu právnemu ustanoveniu. Správne preto nepovažovali žalovaným napadnuté prednesy žalobcu za zmenu návrhu a jeho právnej kvalifikácie.

Žalobca vo vyjadrení ďalej uviedol, že tak, ako v konaní pred prvostupňovým aj druhostupňovým súdom, nárok na zaplatenie paušálnej odmeny má napriek tomu, že na výťahoch nevykonával prácu. Dohodnuté činnosti vykonať nemohol. Hlavným dôvodom, pre ktorý nemohol vykonávať dohodnuté činnosti, je tá skutočnosť, že mu v tom žalovaný bránil. Žalobca svoju pripravenosť vykonávať dohodnuté činnosti deklaroval neustále od vypovedania zmluvy o dielo a aj tým, že na súde napadol neplatnosť výpovede a tiež po vyslovení neplatnosti výpovede zmluvy, oznámením pripravenosť plniť zmluvu. Žalovaný však nemal ani záujem na pokračovaní zmluvného vzťahu a bránil mu v tom aj novovzniknutý zmluvný vzťah, dohodnutý na dobu neurčitú, ktorým nahradil žalobcu iným subjektom. Napriek tomu však pri rokovaní po súdom vyslovenej neplatnosti výpovede, prezentoval svoju pripravenosť zistiť možnosť vykonávania servisnej činnosti žalobcom v objektoch, v ktorých na základe zmluvy o dielo s ním uzavretej túto vykonával. Oficiálne svoj nezáujem o plnenie zmluvy o dielo oznámil žalobcovi až po podaní žaloby.

Žalobca má za to, že pevne dohodnutá cena (paušálna) sa na jednotkovú stanicu mala uhrádzať bez ohľadu na to, aký rozsah prác, resp. služieb bol v tom ktorom mesiaci vykonaný alebo poskytnutý a nie s ohľadom na to, či v jednotlivých mesiacoch boli skutočné náklady vyššie alebo nižšie alebo činnosti vykonané. Predmetná zmluva o dielo vo svojej prílohe uvádza rozsah a druh prác zahrnutých v dohodnutej paušálnej cene. Sú tu aj práce, potreba vykonania ktorých sa nevyskytuje pravidelne každý mesiac a sú tu zahrnuté aj práce, ktorých potreba vykonania vyvstane len v určitej situácii, občasne napr. pri poškodení a pod. alebo sa vôbec nevyskytne. Pokiaľ by mal byť výklad pojmu paušál (paušálna odmena) prezentovaný žalovaným správny, žalobca by nemal nárok na zaplatenie dohodnutej paušálnej mesačnej odmeny napr. v prípade nevykonania opravy dverných spínačov, pretože túto v aktuálnom mesiaci nebolo potrebné vykonať a i napriek tomu, že má práce vykonať. Takto dohodnutý spôsob odmeny znamená určité riziko pre obidve zmluvné strany. Pre vykonávateľa také, že bude musieť vykonať množstvo prác a služieb, ktorých cena spolu je vyššia, ako dohodnutá paušálna cena a pre odberateľa prác také, že v časovom období, za ktoré je paušálna cena dohodnutá, sa vyskytne potreba vykonania dohodnutého druhu prác a služieb v menšom

rozsahu, ako je dohodnutá paušálna cena, alebo sa potreba vykonania prác a služieb nevyskytne vôbec. Vykonávateľ dohodnutých prác a činností musí byť pripravený vykonať ktorúkoľvek dohodnutú činnosť. Toto riziko je však potrebné uviesť si pri uzatváraní zmluvy.

Záverom žalobca tvrdí, že jeho nárok na zaplatenie žalovanej sumy je daný, keďže zmluvný vzťah nezanikol a tento pokračoval ďalej. Má za to, že odvolací súd, aj súd prvého stupňa na základe navrhnutých a vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie o návrhu je vecne správne a obidva sudy správne právne vec posúdili. Navrhuje preto, aby dovolací súd vyniesol rozsudok, ktorým zamietne dovolanie a zaviazá žalovaného na náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.), skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O. s. p.).

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, len v prípadoch, v ktorých ho pripúšťa zákon (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci je dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa ustanovenia § 238 ods. 3 O. s. p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol rozsudok prvostupňového súdu potvrdený, ako vo výroku vecne správne rozhodnutie podľa ustanovenia § 219 ods. 1 O. s. p., pričom odvolací súd nevyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súde nižšieho stupňa viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalovaného nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. procesne prípustné.

Napadnutým rozhodnutím tak bolo právoplatne rozhodnuté o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal zaplata sumy 38 372,49 Eur s 10% ročným úrokom z omeškania od 15. 01. 2009 do zaplata a náhrady trov konania.

Vzhľadom na uvedené, dovolanie žalovaného by bolo prípustné iba vtedy, ak by konanie, v ktorom bol napadnutý rozsudok vydaný, bolo postihnuté niektorou zo závažných procesných väd uvedených v § 237 O. s. p. Uvedené ustanovenie totiž ustanovuje, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak je konanie súdu, v ktorom bolo napadnuté rozhodnutie vydané, postihnuté niektorou z väd uvedených v predmetnom ustanovení. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z ustanovenia § 242 ods. 1 O. s. p.

Dovolací súd sa preto neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O. s. p., ale sa zaoberal tiež otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O. s. p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca, alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

O prípady odôvodňujúce prípustnosť podania dovolania, ktoré sú uvedené v ustanovení § 237 O. s. p., v prejednávanej veci nejde z toho dôvodu, že odvolací súd

pri prejednávaní a rozhodovaní vecí postupoval v súlade s právnymi predpismi. Súdny oboch stupňov rozhodovali vo veci, ktorá patrí do právomoci súdov, účastníci konania mali spôsobilosť byť účastníkmi tohto konania, v totožnej veci sa právoplatne nerozhodlo a ani v tej istej veci sa prv nezačalo iné konanie, účastníkom konania sa postupom súdu neodňala možnosť konať pred súdom a vec nerozhodoval vylúčený sudca. V prejednávanej veci sa tak neznemožnilo uplatniť procesné práva účastníkom konania, ktoré sú priznané právnym poriadkom na zabezpečenie ich práv a oprávnených záujmov.

Žalovaný v dovolaní namieta, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval) a dovolateľom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval, alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Dovolateľ ďalej považuje nedostatočné zdôvodnenie nároku žalobcu za závažný nedostatok, ktorý bráni zhodnotiť správnosť právneho posúdenia veci, čo v konečnom dôsledku je ďalším dovolacím dôvodom podľa ustanovenia § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., nakoľko podľa ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p. rozhodnutia súdov musia byť vždy dostatočne odôvodnené tak, aby presvedčivosť rozhodnutia bola jeho dominantným prvkom. Odôvodnenie odvolacieho súdu preto podľa žalovaného trpí nedostatkom riadneho a preskúmateľného odôvodnenia.

Dovolací súd nepovažuje za dôvodnú ani námietku nedostatku odôvodnenia napadnutého rozsudku, ktorú žalovaný uplatnil ako ďalší dôvod dovolania. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Vyjadruje to aj znenie § 157 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku uvedie súd podstatný obsah prednesov, stručne a jasne vyloží, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil. Takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok opravného (odvolacieho) súdu. Rozsudok odvolacieho súdu v súlade s § 157 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 211 ods. 2 O. s. p. obsahuje presvedčivé zhodnotenie skutkového stavu, i jeho následné právne posúdenie v zmysle príslušných ustanovení hmotnoprávnych predpisov. Rozhodnutie odvolacieho súdu nie je svojvoľné, zjavne neodôvodnené, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Iba skutočnosť, že sa dovolateľ nestotožňuje s právnym názorom, vysloveným v napadnutom rozhodnutí, nemôže viesť k záveru o nepreskúmateľnosti, zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I ÚS 188/2006).

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalovaného nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 4 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní nebol žalovaný úspešný a právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo žalobcovi (§ 243b ods. 4 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Trovy dovolacieho konania predstavujú 1x úkon právnej služby (vyjadrenie) po 499,57 Eur a 1x režijný paušál po 7,21 Eur podľa ust. § 10 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. c/ a § 16 ods. 3 Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie

právných služieb, t. j. celkom trovy dovolacieho konania v sume 506,78 Eur. Dovolací súd žalobcovi ich náhradu žalovaným priznal.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 8. decembra 2010

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová